

En Francesc Oró treballa dissenyant espais a mida per a les persones que hi viuran o hi treballaran: **“La meva màxima satisfacció és trobar-me clients a qui vaig fer una obra un grapat d’anys enrere i que em diguin que es troben satisfets perquè els vaig interpretar correctament el programa de necessitats, i que en tot aquest temps no han hagut de fer cap canvi funcional”**. Amb aquestes paraules un ja pot intuir que aquest arquitecte, quan treballa, té prioritats: primer, la funció; després, la forma i ens remarca **“que un bon edifici depen, a més de l’arquitecte, del client. Si aquest només vol resoldre problemes tècnics o econòmics, mai no en sorgirà una bona arquitectura”**.

Nascut a Lleida fa cinquanta-nou anys, el nostre convidat en porta vint-i-nou exercint l’arquitectura, no en va es va llicenciar l’estiu del 1970 després de completar també la carrera d’aparellador a l’Escola Tècnica i quan ja tenia una àmplia experiència a despatxos d’arquitectes, entre d’altres al d’en Jordi Mir, degà del Col·legi d’Arquitectes de Catalunya: **“A la pràctica estava treballant molt més com a projectista que com a tècnic i per això em vaig decidir a fer realitat el meu somni d’infant, treure’m el títol d’arquitecte superior”**. El fet és que mai no es va voler dedicar a cap altra cosa; amb només dotze anys tenia clar que allò que més li agradava era el dibuix i que potser algun dia podria veure els seus esbossos convertits en esplèndids edificis.

D’aquells anys en Francesc té un bon record dels professors que va tenir, però reconeix especialment els coneixements rebuts d’en Federico Correa, sobretot per **“la facilitat que tenia per comunicar coneixement i encomanar entusiasme”**. Si bé els plans d’estudis eren durs, **“eren prou complets com per tenir una visió global, no només tècnica, sinó també humanística”**. Dels plans d’estudi actuals, que en Francesc coneix pels arquitectes joves que treballen amb ell, pensa que **“estàn mancats de pràctiques, que fan que l’arquitecte, en acabar la carrera, ho té gairebé tot per descobrir”**.

Des de llavors, en Francesc Oró ha projectat tota mena d’obres a les comarques de Lleida, i, molt concretament, a Lleida ciutat; pel que fa al tipus de construcció, cal dir que ha fet des de xalets estil pirinenc fins a blocs d’habitatges o oficines d’inequívoca inspiració urbana: **“Vaig començar amb una caseta a Torres de Segre, un projecte modest, però amb una certa complexitat tècnica; me’l vaig prendre com un rept i vaig quedar molt content amb el resultat”**. I després va venir una llarga llista de feines que inclouen, entre d’altres, l’Ajuntament de Tremp, el centre social i cívic del barri lleidatà de la Mariola, l’hotel Ciutat de Lleida -nom provisional, que l’obra és encara en fase de projecte-, l’Institut Manuel Lladonosa, i diverses residències geriàtriques. Entre aquestes cal esmentar la del *Castell d’Oliana Residencial*, que afegeix a la seva situació geogràfica les característiques que la distingeixen pel seu concepte innovador respecte dels models tradicionals. També cal parlar del blocs d’habitatges a l’Illa de l’edifici Tokio, els blocs aïllats Galatea, l’edifici d’oficines President, a la Rambla Ferran i l’edifici Premier, al carrer del Dr. Fleming.

Val a dir ara que el nostre entrevistat, en tots aquests projectes, ha buscat sempre, a part d’una forma de guanyar-se la vida, estímuls personals i

professionals: **“Prefereixo els complexos i blocs comercials als habitatges pel superior marge de llibertat que acostuma a tenir l’arquitecte; m’agrada planificar l’edifici íntegrament, dissenyar tots els espais, però tampoc no necessito obres de grans dimensions i pressupostos per sentir-me motivat. Valoro la feina feta en funció dels reptes tècnics i estètics que m’haig de plantejar per fer-la”**.

Potser per això, l’obra de la qual se sent més orgullós és l’edifici Eurofòrum: una gran superfície d’oficines, al final de la rambla d’Aragó, a Lleida. **“El client havia comprat una enorme estructura de formigó i volia destinar-la a habitatges, amb una distribució de l’espai molt rígida. Jo el vaig intentar convèncer per fer-hi oficines i em va dir que projectés i que ja en parlàrem, i com que em pensava que no es faria, vaig idear una distribució funcional, però em vaig permetre el luxe de ser creatiu i deixar anar la mà dibuixant la façana”**. I aquest cop es va produir un fenomen no gaire freqüent: que el client va creure totalment en la idea de l’arquitecte. Pel que sembla, no sempre resulta tan fàcil... de vegades, segons apunta el nostre convidat, cal una mica de mà esquerra, una mica de capacitat de negociació, que hi hagi diàleg... i temps, molt temps: **“Cada cop que un particular arriba al meu despatx dedico l’estona que calgui a una conversa en profunditat per tal de captar l’esperit del projecte; vull saber quines són les necessitats reals i les expectatives d’aquells que faran servir l’edifici, ja que això em capacita per fer-los un edifici útil i bonic”**.

En un altre ordre de coses, assenyalarem ara que, tot i haver desenvolupat tota la seva carrera professional a Ponent, aquest professional sempre ha conservat l’interès pel que es feia arreu de tot el món. Pel que fa a Barcelona respon que **“després del modernisme l’arquitectura va prendre un camí d’interès més formal que sociològic. Amb els Jocs Olímpics i totes les promocions - públiques i privades- que aquestes van comportar es va reprendre aquesta repercussió de l’arquitectura sobre la societat de Barcelona: noves infraestructures, l’obertura al mar, la rehabilitació d’espais fins aleshores inhòspits i més”**.

La construcció i l’urbanisme a Lleida, per la seva part, segueixen una evolució constant i molt important en els darrers anys **“amb la realització de grans infraestructures al marge esquerre del riu Segre, integrant aquestes zones amb nous ponts i desenvolupant grans plans parcials als barris dels entorns, dotant-los d’equipaments”**.

Sembla clar, però, que cap altre membre de la família d’en Francesc Oró no es beneficiarà d’aquest bon moment de què gaudeix l’arquitectura a la Terra Ferma, i és que el seu fill Oriol -que va començar la carrera d’arquitectura superior- va descobrir poc temps després que la seva autèntica vocació era la d’economista, i l’altre dels fills que ha tingut amb la seva esposa Maria Teresa -assistenta social-, en Joan, tampoc no es va decidir pel món de la planificació dels espais i els volums: **“No he pogut crear una nissaga d’arquitectes, però de fet la meua vocació tampoc no l’havia heretada”**.

En parlar sobre reptes, ens fa -sense saber-ho- la conclusió d’aquest col·loqui: **“No en tinc gaires pendents, només continuar fent la feina dia rera dia, amb el màxim rigor i la màxima responsabilitat”**.

**“Vull saber quines són
les necessitats reals
i les expectatives
d’aquells que faran servir
l’edifici, ja que això em
capacita per fer-los un
edifici útil i bonic”**

Francesc Oró - Lleida (Segrià)